

SEN JEDNOHO ESTÉBÁKA

Hynek Mařák

SEN JEDNOHO ESTÉBÁKA

Hynek Mařák

Text © 2018, Hynek Mařák

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, anonym

Fotografie a kresby archiv autora, creative commons, YT

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-239-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-240-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-241-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

ÚVOD

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,

přináším vám soubor povídek, jejichž rozmanitost sahá od žánru sci-fi přes historickou prózu až ke stylu, který bych coby autor označil jako magický realismus. To vše prezentuji ve svém oblíbeném multimediálním formátu. Vedle prózy předkládám pro pobavení i ukázky poezie. Rovnou se přiznám, že výběr povídek je částečně koncipován jako literární odpověď mému kolegovi – spisovateli Andreji Babišovi, jehož prvotina *O čem sním, když náhodou spím* mě inspirovala k výběru povídek s podobným tematickým zaměřením.

Skoro bych se touto cestou obrátil přímo na autora s otázkou: Že Vy jste nám, Andreji, něco ze svých snů zatajil? I Vy jeden tajný a ještě tajnější, tajnosnubný tajnůstkáři, přiznejte se, Vy šibale :-), že to není všechno? Nebo jste si pár snů ponechal pro druhý díl? Váš málo duchaplný vizionářský pamflet ve své knize tedy doplňuji o chybějící čtvrtý díl: **SEN JEDNOHO ESTÉBÁKA.**

Abych se představil jako spisovatel z širšího spektra, zabrousil jsem do žánru sci-fi a svou další knihu otevírám touto povídkou:

BOHOVÉ ZEXESU

S úctou
Hynek Mařák

BOHOVÉ ZEXESU

Místo: souhvězdí Střelce, paluba vesmírného korábu s archaickým retro názvem WD-40

Moses

(dravý rock, n' roll techno rytmus, zazní gong, pak bubny)

Helemese, kdo to jde a kudy,
ten nás jistě vysvobodí z nudy!
Mořem kráčí, rozhrnuje mraky,
no tohle bych chtěl teda umět taky!

Ref:

Womens chorus:

Here he comes: Moses! Oh yeah! Moooses!
Moooses!

Mans chorus:

He is risen back – Moses, Oh yeah! Moooses!

Na velkoplošné obrazovce umístěné v hale kosmického korábu právě běží hlavní zprávy z Kosmonetu, přerušené mimořádnou naléhavou relací, krátkou pátrací zprávou mezigalaktické policie Intercops: „Pozor, pozor, vyhlášíme mezigalaktické pátrání po pohřešovaných

trestancích na útěku. Věnujte, prosím, pozornost následujícímu hlášení,“ zní z obrazovky suchým neosobním hlasem.

Ze záznamu se objeví snímky deseti osob se jmény a krátkým popisem. Jmenovaní zcizili plně ozbrojenou policejní intergalaktickou loď a nacházejí se na útěku, neznámo kde. Zpráva je zakončena opakovaným varováním, že hledaní jsou ozbrojení a všeho schopní nebezpeční odsouzení recidivisté. Z obrazovky na nás postupně zírají obličej Logana, Liama, Jaxona, Lucase, Maksima (Maxe), Aleksy, Jane, Sophie a Sarah, označené v hlášení za pravděpodobnou vůdkyni gangu.

Kapitánka desetičlenné posádky Sarah Amitoko ovladačem přerušila běžící zprávy, sebevědomě se postavila před svolaný tým a zahájila meeting.

„Není třeba se představovat, znají nás už všude,“ podotkla ironicky s pohledem na obrazovku. Krátce si odkašlala a otevřela sdělení stručným popisem: „Nacházíme se v těsné blízkosti našeho cíle. Přistávací manévr zahájíme za dvanáct hodin, dvacet pět minut. S ohledem na cílovou destinaci použijeme k vylodění průzkumnou raketu Modul 80. Planeta Zexes je zavedena v programu Universum jako běžná planeta s pozemským klimatem i atmosférou. Je osídlená homo sapiens

a svou velikostí je přibližně třikrát větší než Země, rozdělená na pět civilizačních okruhů a nejvyvinutější je tradičně rovníkové pásmo s teplým klimatem. Zexes má celkem osm světadílů, přibližně sedmdesát procent povrchu planety je zalito moři a oceány. Přistaneme v oblasti písečné pouště na liduprázdné pahorkatině nazvané Kaspik, na dosah aktuálně nejrozvinutější civilizaci celého Zexesu. Cílová destinace právě prochází obdobím, které lze z našeho pohledu popsat jako pozemský starověk. Svou historickou paralelou jsou nejbližší starověkému Babylonu. Rozlohou představuje zhruba pětinasobek původní pozemské Perské říše v době rozmachu, zde na Zexesu tvoří jednoznačně společenství s nejrozvinutější státní strukturou a navazující infrastrukturou. Mimo toto kulturní, obchodní i vojenské centrum existují na dalších světadílech, s ohledem na odlišné podnebné pásy, méně početné civilizace opožděné svým vývojem, nahrazující však svůj deficit zvýšenou brutalitou a výbojností. Pro výsadek stanovuji taktický postup pojmenovávat jednotlivá místopisná označení pozemskými názvy, s ohledem na podobnost vývoje nás to snáze uvede do problému. Nejedná se o hodinu dějepisu, postavám ponecháme místní jména a vám bude stačit shrnutí, že zbraně

i válečná taktika jsou na úrovni starověku – luky, šípy, ochočená zvíř, kované železo. Máme neobvyklé štěstí, náš výsadek se uskuteční v době, kdy jejich Babylon, v našem případě Atmanah, čelí vpádu barbarských armád v součtu pětkrát převyšujícím celkové síly Babylonu – Atmanahu. Napětí ve městě roste a současná vládnoucí dynastie Chamihetů se potýká s dosud nejsilnějším protivníkem v dějinách Atmanahu šikujícím své armády na dosah města. O to nebezpečnějším, že útočí kmeny z barbarského Severu, které precizně ovládly výrobu a zpracování železa. A svými nově vyvinutými okovanými vozovými hradbami, jejichž variabilita umožňuje skládání snad nejlépe srovnatelné se stavebnicí Lego, představují doposud neporazitelnou mobilní sílu, která se vyrovná vysokému kamennému opevnění města Atmanahu. Pro splnění našeho úkolu navrhuji kromě běžné výbavy jednotlivce použít zbraně typu VX ve střední verzi a zbraň z tekutého kovu – meč coby návnadu, doplněnou o strategii spojení se s dynastií Chamihetů a s věnováním našeho daru říši – daru, spočívajícího v totálním zničení jejich nepřátel. Protože pro zbraň VX nemáme věrohodné robotické nosiče, musíme vytipovat vhodného kandidáta – muže, který se úkolu

zhostí, aniž by tušil, že se jedná o sebevražednou misi. Policejní verze zbraně VX, kterou je vybaven náš mezigalaktický koráb WD-40, je z bezpečnostních důvodů konstruována tak, že bez robotických nosičů je prakticky neodpalitelná. Jedinou možnou náhražkou je vlastní lidské tělo,“ vysvětlila krátce Sarah ostatním vlastnosti jejich munice a pokračovala dál. „Dynastie Chamihetů má v říši postavení rovné jejich nejvyššímu bohu Horthovi. Náležet k dynastii znamená požívat nejvyšších poct coby zástupce božstva na Zexesu – jejich Zemi. Splněním mise nás čeká uvedení do božského stavu v celé říši Atmanahu, kterou spasíme před téměř jistým zánikem. S Chamihety si plánovitě udržíme přátelský vztah, přenecháme jim světskou moc i správu země, sami se soustředíme pouze na postavení na úrovni blahosklonných rádců s cílem dosáhnout maxima v uspokojení našich tužeb, které...“ usmála se Sarah poprvé po dlouhém a poněkud monotónním výkladu, „nebudou mít hranice, poněvadž bohům a bohyním je dovoleno vše,“ dodala s odzbrojujícím úsměvem. „S arzenálem, který máme k dispozici, neexistuje na celém Zexesu protivník schopný čelit či vzdorovat palebné síle našich galaktických zbraní. Nyní nařizuji rozchod, podrobnosti mise

má každý v manuálu. V případě dalších dotazů mě kontaktujte před vyložením na Zexes. Konec meetingu. Zahajuji volnou debatu.“

Nálada se uvolnila a poradní síní na ukradené mezigalaktické policejní lodi se ozval sjednocený aplaus doplněný o nadšený pískot, tleskání a dupání nohou.

„Jednoduše řečeno – ti hňupové nás budou považovat za bohy, už když na ně vypustím plamenomet z helikoptu. Až uvidí poprvé vznášedlo, tak kleknou odevzdaně na zem a týden nepřestanou s modlením,“ řehtal se na celé kolo nadmíru spokojený Lucas a chlípně pomrkal po Jane.

Ta s neskrývaným nadšením přitakala: „Umíš si představit, co to s nimi provede, když použijeme věixko (zbraň VX) v kombinaci se zbraní z tekutého kovu? To bude jízda! To je vážně lepší než kroutit si basu na nucených pracích! Na Sarah, která vymyslela, jak přelstít Intercops!“ přitakala s pohárem v ruce Jane.

„Na úspěšnou misi,“ přerušil je Maksim, krátce zvaný Max, a přitukával si s nimi na zdraví panákem čiré tekutiny. „Jen jednu – poslední před výsádkem,“ mrkl omluvně na Sarah, která velkoryse přehlédla zakázaný přípitek vodkou před přistáním.

„Ale jen jeden, po splnění mise ti poteče i z uší,“
poznámkala s mírně naznačenou nevolí, vzala
nabízený pohár a obratem ho vyprázdnila do dna.
„Na úspěšnou misi!“ zopakovala po Maksimovi.
„A na budoucí bohy Zexesu! A taky na Maxe!“
dodala ještě a sklouzla uznalým pohledem na
Maksima. „Za svůj manévr s wédé čtyřicítkou
si zaslouží potlesk! Bez něj bychom skončili na
galejích ve výkonu trestu. Na nejlepšího pilota všech
galaxií, Maksima!“ zvolala za všeobecného hlaholu.

„Berem si luky a šípy?“ zažertoval i jindy
odměřený Liam s asijskými rysy v obličejí
a všeobecné nadšení neznalo mezí.

Vize snadného života z pozice budoucích
vládců Zexesu nabyla reálných obrysů.
Výměna výkonu trestu na nucených pracích
organizovaných mezigalaktickou policií Intercops
za božské prázdniny na odlehlém a zaostalém
Zexesu, schovaném v souhvězdí Střelce, byla po
dramatickém útěku s policejním obojživelným
(rozuměj pro civilní i bojové lety) korábem pro
mezigalaktické lety WD-40 téměř na dosah.

Liam s pečlivostí sobě vlastní položil na stůl
dva kontejnery: zlatý a rudý. Odšrouboval uzávěry
a prozkoumal obsah uvnitř. Ukázalo se, že se jedná
o prášek v barvách kontejnerů. Se zaujetím pátral

na obrazovce, než vybral vzor meče, který ho zaujal. Hbitě si stáhl z palubní desky jeho charakteristiky s rozměry pro výrobu formy a zadal údaje do dalšího programu. Chvíli nato odběhl do vedlejší kabiny a vrátil se s formou na meč, připravenou ze zvláštní šedavé hmoty připomínající plast. Na okamžik si ji spokojeně prohlédl, pak vzal do ruky nůž a vyryl do místa budoucí čepele nad rukojetí nápis FUCK YOU, ovšem obráceně a zprava doleva. Poté vysypal pečlivě odměřený objem obou nádob s práškem do formy, zbylé místo zalil černou tekutinou a s potěšením formu položil na pult, ale z jeho pohybu bylo patrné, že původně prázdná forma výrazně změnila hmotnost. Přibližně za hodinu pozvedl svůj výrobek, zručně stáhl formu z odlitku a v rukou se mu zaleskl krásný lesklý meč. Meč z tekutého kovu. Zbraň, která po ztuhnutí doslova prochází železem. Dar pro Hypnogara Apikose, krále Sjedenocných armád Severu, který stál na dosah branám Atmanahu s cílem uchvátit říši. Z vedlejší místnosti Liam vytáhl posuvný ocelový žebřík, zavěsil ho ke stropu a nohy upevnil k podlaze. Pak se vši silou rozmáchl a sekl mečem do vztyčeného žebříku. Ozvaly se dvě rány, jak meč prošel oběma vzpěrami, a žebřík se rozpadl na dva kusy. Spodní díl s rachotem spadl na podlahu,

zatímco horní část se houpala na hácích zavěšená ke stropu. Liam se spokojeně usmál a bedlivě prozkoumal lesklé ostří meče, které zůstalo bez poskvrny. Pohledem pobaveně sklouzl na otisk svého vrypu na čepeli nad rukojetí – FUCK YOU. Tak znělo jeho krátké poselství. Pak meč pečlivě zabalil do připraveného polstrovaného pouzdra. S touto zbraní by mohl poškodit celou mezigalaktickou loď, pomyslel si ještě, načež odeslal velitelce lodi krátkou zprávu: Úkol meč splněn.

Černooký mladý muž s nakrátko střiženými kudrnatými vlasy a do bronzova opáleným tělem se nadechl a ponořil pod hladinu jezera. S rozkoší vychutnával chladivou vodu, vědom si faktu, že se pravděpodobně jedná o nadlouho poslední koupel.

Výjezd koňmo za město se s ohledem na horečnaté přípravy na válku s Hypnogarem nedoporučoval. Druhým, pádnějším důvodem bylo jeho včerejší vystoupení během diskuze s veleknězem. Muž vydechl pod vodou, až se v průzračné vodě objevily kroužky bublin stoupající v nepravidelných řetězcích vzhůru k nebi. V tichu podvodního světa uvažoval nad svou situací. Instinktivně tušil, že to, co provedl, znamená jeho konec mezi vyvolenými. Svým chováním včera znevážil velekněze hned dvakrát za sebou – nejdříve

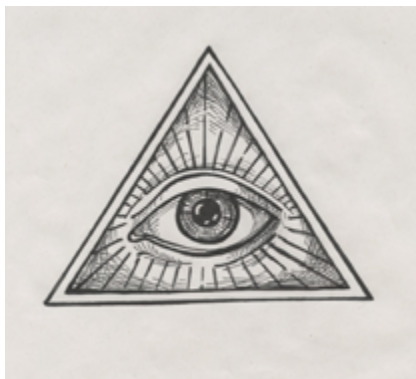

si přede všemi dovolil opravit jeho zápis, pak provedl čin, za který se běžně platí smrtí. Netušil, jakou shodou náhod je ještě nejen na svobodě, ale i naživu. Za to, že pohlédl velebnězi zpříma do očí, si podle přísných chrámových pravidel zasloužil okamžitě zemřít. Nejen že ho nezatkli, ale k jeho

údivu se nestalo vůbec nic. Velekněz přešel jeho pohled, jako by ho ani nezaznamenal.

Guptha, protože tak se náš mladý muž jmenoval, se odrazil od písečného dna jezera a vynořil se nad hladinu. Vyplivl vodu z úst a rychlými tempy zamířil ke břehu. Jedno je jasné, pomyslel si už s hlavou nad vodou. V jeho očích neviděl vůbec nic. To nebyly oči velekněze, pomyslel si s jistotou a přemýšlel nad svým včerejším jednáním. Poté, co mu k překvapení ostatních opravil chybu v zápisu na pergamentu, ho zničehonic napadlo se přesvědčit přímým pohledem do jeho očí, byť si byl vědom rizika okamžité smrti. Místo toho je ale stále tady, dokonce na svobodě a užívá si dnešní koupel, jako by se vůbec nic nestalo, pomyslel si s údivem i spokojeností zároveň. Byl si však vnitřně jistý, že velekněz jeho opovážlivost ztrestá. Vyčkával, Guptha však nevěděl, z jakého důvodu. Ani si nedokázal odpovědět na otázku, proč to vlastně udělal. Proč riskoval život přímým pohledem do očí velekněze? Proč ho veřejně přede všemi opravoval? Neuměl si dát jednoznačnou odpověď. Čin se však stal a odvolat ho zpět už nebylo možné. Prostě cítil, že to udělat musí. Guptha doplaval k příkrému skalnatému břehu a svižným tahem se vyšvihl

z vody na plochý kámen. Nahé tělo mu napříč přes celá záda zdobilo zvláštní barevné tetování ve tvaru trojúhelníku. Obraz, který na Zemi nazýváme vnitřní či božské oko.

Napohled nalehko vybavená osmičlenná skupina, oděná do bílých přiléhavých kombinéz, se blížila k velkému městu obklopenému majestátně se zdvihajícími, víceúrovňovými hradbami. Krása výhledu vyrážela dech. Naše skupina se však nezabývala estetikou, na čerstvě ukořistěných koních společně zamířili k branám města. Byli vybaveni překladateli řeči a příručními zbraněmi, jejichž účinnost by svou ničivostí dokázala zneškodnit deset podobných Atmanahů. Před nimi stála poslední část jejich plánu, jak se uvést do role

spasitelů říše a následné pozice oslavovaných bohů ovládajících prostřednictvím dynastie Chamihetů planetu Zexes i s jejími obyvateli. Tryskem ujíždějící skupina nevybíravým způsobem rozkrojila zástupy a bezohledně se probíjela početným davem, až dorazila do těsné blízkosti hradeb u hlavní brány. V bezpečné vzdálenosti z dostřelu kuší sesedli z koňů a rozmístili se po obvodu pomyslného kruhu do předem připravených palebných pozic, tvarem tvořících hroty pentagramu vysunutých hlídek, přičemž zbývající tři z nich obsadili střed.

Nervózní posádka za zdmi opevněného města vyhlásila poplach hlasitým trubením i údery do obrovitých závěsných gongů. Dunění doplněné o trubení z rohů rezonovalo podzemními chodbami chrámů i ulicemi opevněného kamenného města. V atmosféře strachu z blížícího se předvoje barbarských armád sjednotitele kmenů Severu Hypnogara Apikose pokládali Atmanahové náhlé zjevení neznámých bílých postav u hlavní brány za možné zahájení útočných operací nepřátelských vojsk.

V ten okamžik, kdy se osmičlenná skupina před hlavní bránou Atmanahu rozmístila do palebné pozice, se nad hlavami bíle oděných vetřelců objevily dva lesklé vznášející se objekty, které se

nepochopitelně zastavily přibližně dvě stě metrů nad zemí. Území pod sebou pokryly kuželovitým paprskem, jasně patrným i v oslepující sluneční záři. Základnu kužele tvořilo místo, které obsadili bílé odění vetřelci. Davy vyděšených obyvatel Atmanahu sledovaly s bázní i úžasem úchvatné divadlo. Pět bílých postav rozmístěných do pravidelného obrazce se třemi zbylými uvnitř, představujícími odhodlané jádro na základně pomyslného stanu složeného z paprsků různobarevné, jasně zřetelné vzdušné hradby, vypadalo úchvatně i hrozivě zároveň.

Dunění gongů i troubení rohů nabývalo na intenzitě. Ozbrojená stráž brány připravená k výpadu čekala na pokyn velitele hradeb, aby útokem smetla podivnou skupinu. Napětí za hradbami se dalo krájet. Poslové uháněli chvatně se spěšnými depešemi k velitelům na všech úrovních. Historiky o nepříčetné odvaze Hypnogarových jednotek založené na sebevražedných misích byly notoricky známé. I poslední obyvatel Atmanahu věděl, že se Hypnogarova vojska šikují v přibližné vzdálenosti dvou dnů ostrého pochodu od hradeb Atmanahu a útok lze očekávat kdykoli. Střety průzkumných a výzvědných skupin Hypnogarových armád s oddíly předsunuté obrany Atmanahu byly na denním pořádku. Ve vzduchu visela i možnost ozbrojeného výpadu s cílem zahájit dnes již nevyhnutelnou válku přímým střetem s armádami Hypnogara předtím, než dojde k jejich seskupení do hrozivého ocelového šiku nekonečných vozových hradeb. Několikanásobná početní převaha i demonstrace obrněných posuvných pevností však naháněla hrůzu už jen svým vzhledem. Doprovázená navíc uměle vyvolaným rytmickým rachotem, který bral dech, vyvolávala děsivé představy masakru následujícího po prohrané válce. V myslích obyvatel Atmanahu kolovaly chmurné